

Publicerad 2008-10-22 15:59 av Johnny Joe

Jag skrev den här en lördagskväll när jag gick sista året i gymnasiet, för vi hade fått i uppdrag att lämna in en uppsats med övernaturliga inslag.

Dolken

Regnet öste ner. I en grotta vid bergen satt en gammal man. Hans hår och skägg var nästan helt vitt. Av hans utseende att döma, såg han ut att vara runt 60 år, men i själva verket var han en bra bit över 100.

Hans kläder var smutsiga och trasiga. I sidan på sitt bälte hängde en dolk med inläggningar av både guld och silver.

Mannens namn var Brimm Rimmer, en ökänd mördare och tjuv. Han hade sökt sig till grottan för att ta skydd från regnet, men också för att gömma sig för borgmästarens knektar från den lilla staden alldeles i närheten. Han hade nämligen försökt att själa hästar från bormästarens stall, men hade blivit upptäckt av två unga pojkar. När de hade försökt att stoppa honom, hade han dragit sin dolk och dödat dem innan de ens hade hunnit öppna munnen. Han kunde fortfarande se hur deras ansikten hade sett ut alldeles innan han skar halsen av dem.

”Borgmästarens män är nog här snart.”, tänkte Brimm, tog fram sin dolk och tittade på den. Den var hans allra käraste ägodel och det enda som han fortfarande höll av. Den var hans allt, han Graupnir. Men samtidigt som han älskade den över allt annat, så hatade han den minst lika mycket. Dolken hade gjort honom till vad han nu var, en simpel mördare. Han ville ingenting hellre än att slänga den i närmaste sjö, men han klarade inte av att göra sig av med det enda som fortfarande höll honom vid liv, eftersom varje gång han dödade någon med dolken, fick han i sig dennes livskraft och kunde på så sätt leva lite till.

Brimm började att minnas tillbaka på sitt liv. Vad han mindes, så hade han aldrig haft några föräldrar. Han hade bott tillsammans med sin två år yngre bror, Hadd, hos deras sadistiske morbror Ell, som var hovslagare. Han hade verkligen hatat morbror Ell, som hela tiden hade sagt att han var ingenting värd och slagit honom och Hadd för minsta lilla småsak. Men en dag när Brimm var elva år, hade han och hans bror sökt sig upp till den här grottan där han nu satt. De hade stulit några rovor från prästens odlingar och var rädda för vad morbror Ell skulle göra med dem när han fick reda på vad de hade gjort. När de hade krypit in i grottan fick Hadd syn på något som glimrade längst in i grottan. När de såg efter för att se vad det var, så hittade de en dolk, med texten ”Graupnir” ingraverat i bladet. Ingen av dem visste inte vad det betydde, men de antog att det var namnet på dolken. När de sedan kom hem och morbror Ell tog av sig livremmen för att ge dem deras straff för stölden, stack Brimm Graupnir i magen på honom. Precis i den stunden när han stack till, kände han hur något vaknade i honom. Det var precis som om morbror Ells livskraft överfördes till honom genom dolken. Sedan den dagen hade Brimm och Hadd varit fredlösa. I början turades de om att bära dolken och dödade bara i självförsvar och för att få ihop till brödfödan.

Men efter några år började de en dag att gräla om hur de skulle använda den och vem av dem som egentligen hade rätt till dolken. Brimm ville att de skulle använda den för att beskydda bönder från fogdens män i utbyte mot mat, medan Hadd tyckte att de skulle bosätta sig i skogen och anfalla och döda rikt folk som präster och adelsmän och beröva dem på deras rikedomar.

”Det är jag som har rätt till Graupnir”, hade Brimm sagt till sin bror.

”Men det var ju jag som hittade den!”, hade Hadd argt skrikit tillbaka.

”Ja, men det är jag som är äldst och på så sätt är det jag som bestämmer.”, hade Brimm menat.

Han mindes fortfarande hur de hade börjat slåss och hur han till slut hade stuckit Graupnir rakt i hjärtat på Hadd och på så sätt fått i sig sin lillebrors, den enda människan han någonsin älskat, livskraft. Brimm rös när han tänkte på sin bror och alla de mänsikor han dödat genom alla dessa år och han tänkte för sig själv att det bästa vore att ta död på den historien här och nu.

När borgmästarens knektar hittade grottan några dagar senare, så fann de Brimm död med en dolk i hjärtat. De slängde dolken in i grottan och tog med sig Brimms döda kropp till staden där de spetsade hans huvud på en påle.

Några månader senare begav sig en liten pojke till grottan för att gömma sig. Han hade råkat spilla ut en spann med mjölk och var rädd för vad hans föräldrar skulle göra med honom när fick reda på vad han gjort. När pojken krypit in i grottan märkte han något som glimrade längst in i grottan. När han såg efter för att se vad det var, hittade han en dolk med inläggningar av både guld och silver, som hade texten ”Graupnir” ingraverat i bladet...

Slut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johnny Joe med Poeter.se id #21405 innehar upphovsrätten